

РЕШЕНИЕ

№ 6580

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 22.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **2529** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 266 и следващите от ДОПК

Жалбоподателката Д. Б. Л., ЕГН [ЕГН], живуща в [населено място], [улица], оспорва Решение № ПИ-25/15.02.2013 г. на Директора на ТД на НАП С..

Поддържа, че с оспореното решение е оставена без разглеждане подадената от нея жалба с вх. № 94-Д-107 от 04.02.2013 г. Решението е незаконосъобразно. Директорът е приел, че за нея липсва правен интерес да обжалва действията на публичния съдебен изпълнител, изразени в напомнително писмо до нея. Според последната напомнителното писмо фактически е покана за доброволно изпълнение и в жалбата си срещу тази покана, тя е посочила основанията си за нейното обжалване.

Съгласно чл. 266, ал. 1 от ДОПК, тези действия на публичния изпълнител подлежат на обжалване пред Директора на НАП. Той бил длъжен да се произнесе по същество на жалбата й, а не да я остави без разглеждане, поради липса на правен интерес.

Предвид изложеното моли съдът да отмени Решение № ПИ-25/15.02.2013 г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без разглеждане подадената жалба с вх. № 94-Д-107 от 04.02.2013 г. и да върне преписката със задължителни указания за произнасяне по същество на правното оспорване на акта.

Ответникът чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира оспорването за неоснователно.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на [чл. 235 ал. 1 от ГПК](#) във вр. с [чл. 144 от АПК](#), събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Видно е от Решение № ПИ-25/15.02.2013 г. издадено от Директор на ТД на НАП С., че е постановено по повод на жалба с вх. № 94-Д-107/04.02.2013 г. по описа на ТД на НАП, подадена от Д. Б. Л. с адрес [населено място], [улица].

Лицето е подало тази жалба против Писмо с изх. №10134/2007/000004/28.01.2013 г. по изпълнително дело № 10134/2007 г. издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“, в копие по делото

Не се спори по делото, а това се установява и от обжалваното решение, че в ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“, е образувано изпълнително дело № 10134/2007 г. срещу ЕТ с фирма „КЛАСА ДИЗАЙН -Д. Б.“, с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], собственост на Д. Б. Л., за принудително събиране на публични държавни вземания, установени с:

-Наказателно постановление (НП) № 13-04-069/23.02.2004 г. на Дирекция „Областна инспекция по труда“ [населено място], влязло в законна сила на 18.06.2004 г.

- Разпореждане № 4308/21.06.2004 г. на НОИ С., влязло в законна сила на 12.07.2004 г.

- Изпълнителен лист от 11.07.2005 г. на Софийски Районен Съд, II отделение, ГК, 66 състав, по решение влязло в законна сила на 15.06.2004 г.

- Изпълнителен лист от 16.07.2008 г. на Софийски Районен Съд, II отделение, ГК, 60 състав, по решение влязло в законна сила на 24.02.2009 г.

На длъжника са изпратени Съобщение за доброволно изпълнение (СДИ) с изх. №4076-000001/12.07.2005 г., СДИ с изх. № 4076-000030/07.09.2005 г., СДИ с изх. №10134-000001/20.09.2007 г. На 28.01.2013 г. на Д. Б. Л. е изпратено напомнително писмо с изх. № 10134/2007/000004/28.01.2013 г. за доброволно заплащане на публичните задължения по изпълнително дело № 10134/2007 г. Това действие на публичния изпълнител е предмет на оспорване в настоящото производство. Тези писмени доказателства са представени и по делото.

Жалбоподателят излага доводи, че изпълнително дело № 10134/2007 г. по описа на ТД на НАП С.. Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“, срещу Д. Б. Л., е образувано незаконосъобразно и прави възражение за погасителна давност на публичните му задължения. Твърди, че е прехвърлила чрез продажба [фирма] и от датата на продажбата - 13.06.2005 г. не е собственик на едноличния търговец и не носи отговорност за неговите задължения.

Изпълнителните основания са постъпили за събиране в Агенция за държавни взимания - РД С. (РД - С. на АДВ) на:

- 27.05.2005 г. с вх. № С-19-00-0212/27.05.2005 г. - НП № 13-04-069/23.02.2004 г. на Дирекция „Областна инспекция по труда“ [населено място], влязло в законна сила на 18.06.2004 г.

-01.07.2005 г. с вх. № С-25-00-0528/01.07.2005 г. - Разпореждане № 4308/21.06.2004 г. на НОИ С.. влязло в законна сила на 12.07.2004 г.,

-15.11.2005 г. с вх. № 60-04-26-28750 Изпълнителен лист от 11.07.2005 г. на Софийски Районен Съд, II отделение, ГК, 66 състав, по решение влязло в законна сила на 15.06.2004 г.

- 24.02.2009 г. с вх. № 60-04-026-001314 - Изпълнителен лист от 16.07.2008 г. на Софийски Районен Съд, II отделение, ГК, 60 състав, по решение влязло в законна сила на 24.02.2009 г.

Въз основа на горепосочените изпълнителни основания е образувано в АДВ изпълнително дело № 4076/2005 г.

Считано от 01.01.2010 г. Национална агенция за приходите се явява правопримемник на бившата Агенция за държавни вземания. В качеството ѝ на правопримемник упражнява всички функции на бившата АДВ, включително и функциите по принудително събиране на публични държавни вземания.

С оспореното решение ответникът е приел, че цитираните изпълнителни основания установяват задължения на едноличния търговец, чието търговско предприятие е прехвърлено на 13.06.2005 г. на К. И. Б. и с решение № 2/17.06.2005 г. на Софийски градски съд е заличена Д. Б. Л. като [фирма], но тези обстоятелства не препятстват възможността срещу физическото лице, което е действало като едноличен търговец, да бъде насочено принудителното изпълнение за събиране на посочените публични задължения и то да отговаря за тях.

Относно изпратеното напомнително писмо с изх. № 10134/2007/000004/28.01.2013 г. за доброволно заплащане на публичните задължения, което е предмет на оспорване в настоящото производство, следва да се отбележи, че то има уведомителен характер. Директорът на ТД на НАП е приел и, че със съобщението не се създават за задълженото лице никакви нови задължения и не се засягат пряко правата или законните му интереси, следователно за последния не възниква правен интерес от обжалване на това съобщение. Наличието на правен интерес у жалбоподателя е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните, за да бъде разгледана жалбата по същество. Предвид гореизложеното, съобщението за доброволно изпълнение не попада сред действията на публичния изпълнител, визирани в чл. 266, ал. 1 от ДОПК, които могат да бъдат предмет на обжалване по реда на чл. 266-269 от ДОПК.

По отношение на възражението за изтекла погасителна давност, то също се явява недопустимо, предвид факта, че същото е повдигнато за първи път с жалбата пред настоящата инстанция. Компетентен да се произнесе относно искане за изтекла погасителна давност е публичния изпълнител.

При издаден отказ от страна на публичният изпълнител, същият може да бъде обжалван по административен ред пред директора на съответната Териториална дирекция на НАП.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 267. ал. 2, т. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Директорът на ТД на НАП е оставил жалба с вх. № 94-Д-107/04.02.2013 г. по описа на ТД на НАП С., подадена от Д. Б. Л., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу Писмо с изх. №10134/2007/000004/28.01.2013 г. по изпълнително дело № 10134/2007 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“, без разглеждане, като недопустима, поради липса на правен интерес. Върнал е изпълнително дело № 10134/2007 г. по описа на Териториална Дирекция на Национална агенция за приходите С. за произнасяне по възражението за погасителна давност.

По делото се представи и първоначалната жалба на лицето от 04.02.2013г. против действията на публичния изпълнител изразяващи се в изпращане на писмото

от 28.01.2013г., доказателства за вписани промени по партидата на едноличния търговец-Решение от 17.06.2005г. на СГС по ф.д.№15013 от 1998г., както и договор за прехвърляне на търговско предприятие от 13.06.2005г.

Административната преписка е окомплектована с Удостоверение на лицето издадени на осн.чл.67 от ДОПК за наличието или липсата на задължения, Удостоверения за дължими данъци.

Видно е от оспореното писмо, че то по същество представлява покана за доброволно изпълнение чрез плащане на главница и лихви по образуваното по-горе изпълнително дело пред публичен изпълнител. Такива съобщения са изпращани на страна и по-рано, които също са приети като доказателства по делото, като няма данни същите да са стигнали до знанието на длъжника.

Поради неизплащането на задължения доброволно в 7 дневен срок, е поискано тяхното принудително изпълнение до Регионалната дирекция на АДВ още от 28.06.2005г. Съдът е приел като писмени доказателства и копие на изп.лист от дата 11.07.2005г. издаден от СРС, 66 с-в по гр.д.№159 от 2004г., изп. лист от 16.07.2008г. по гр.д.№ 8228 от 2004г. по описа на СРС1 60 с-в, както и копие от НП №13-04-069 от 23.02.2004г., с което на лицето е наложена глоба в размер на 1000лв.

От правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е подадена и срещу акт, който на основание последната разпоредба на чл.268, ал.1 от ДОПК подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е и процесуално допустима. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, поради което съдът намира а допустимо съдебното разглеждане на жалбата по делото .

Жалбоподателката е получила и в този смисъл е уведомена за оспорения акт на дата 27.02.2013г., видно от приложеното по делото разписка-известие за доставяне с пощенски оператор AR М и БМ Експрес. Подала е жалбата срещу решението на Директора на ТД на НАП на дата 05.03.2013г. с вх.№ 94-Д-107 по описа на ТД на НАП [населено място], т.с. в 7 дневния преклузивен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК. Същата е подадена и от лице, което има правен интерес от съдебното оспорване на акта, доколкото се явява негов адресат, който брани накърнени му права и законни интереси.

По съществото на жалбата съдът приема, следното:

След служебно извършена проверка по реда на чл.146 от АПК, съдът приема, че оспореното решение, е индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по [чл. 267 от ДОПК](#). Решението е постановено в този смисъл по обжалване на съобщение за доброволно изпълнение, обективизирано в писмо от 28.01.2013г.

Спазена е и формата при издаване на акта, а именно писмена такава, която съдържа посочените в [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), вр. с [§ 1 от ДР на ДОПК](#) реквизити, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспореното решение на директора на ТД на НАП - [населено място] са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на [чл. 266](#) и [чл. 267 от ДОПК](#).

Правилно от решаващият орган е била преценена като недопустима подадената пред него жалба от Д. Л. срещу изпратеното му съобщение за доброволно изпълнение.

В случая публичният изпълнител е изпълнил вмененото му по ДОПК задължение да

покани длъжника, преди да пристъпи към принудително изпълнение на публичните вземания на държавата, арг. от [чл. 182, ал. 1 от ДОПК](#). [Затова и](#) изпращането на такова съобщение все още не представлява действие на публичния изпълнител, което да е част от процедурата по принудителното изпълнение за събиране на публични държавни вземания, регламентирана в [ДОПК](#). Целта му е единствено да се уведоми длъжникът за образуваното срещу него изпълнително дело и за последващото принудително изпълнение.

Самото съобщение не съдържа белезите на индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 21, ал. 1 от АПК](#), каквито именно актове следва да се разбират по [чл. 266, ал. 1 от ДОПК](#). [Това е така защото нормата сочи, че се обжалват](#) действията на публичния изпълнител, т.с. такива, с които се засягат права и/или законни интереси на длъжника по изпълнителното дело. В това си качество публичният изпълнител следва да е и административен орган по смисъла на [§ 1, т. 1 от АПК](#), защото в това си качество, неговите действия по принудителното изпълнение, са основани именно на закона, за да подлежат на административен и съдебен контрол.

Съобразно нормативно определеното им съдържание, те по правило не съдържат властническо волеизявление, скрепено с възможността за държавна принуда, което едностранно да поражда или да е в състояние да породи промени в правната сфера на длъжника или на трети лица. Липсва и разпоредителна част, която директно да задължава адресата им да се съобрази с дадените му предписания за поведение. Писмото за доброволно изпълнение има уведомително съдържание, както и намерение за бъдещи действия на административния орган, в случай на неизпълнение на задължението в срока за доброволно изпълнение. То няма и няма самостоятелен правен ефект, тъй като сами по себе си не са годни да засегнат права и законни интереси на адресата си или на друго лице. Такива права и интереси би могло да се засегнат едва при издаването на последващи конкретни актове /действия по принудителното изпълнение/, директно накърняващи законните интереси на адресата и във всеки случай представляващи нови волеизявления на овластения за това орган, стоящи извън разглежданото такова. Именно тези актове подлежат на съдебен контрол за тяхната законосъобразност, по установения за това ред на [чл. 266 и сл. от ДОПК](#). Съобразно посочените му характеристики, съобщението за доброволно изпълнение представлява само подготвителен акт на изпълнителното производство, което самостоятелно, без последващи действия на органа по изпълнението, не е годно да засегне по някакъв начин правната сфера на длъжника. Липсата на подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, прави производството пред решаващия орган лишено от предмет, поради което жалбата подадена от Д. Б. Л. до Директора на ТД на НАП - [населено място] е процесуално недопустима, както правилно е преценил ответникът в настоящото производство.

Водим от горното и на основание [чл. 160, ал. 1](#), вр. с [чл. 144, ал. 2 от ДОПК](#), съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б. Л., ЕГН [ЕГН], живуща в [населено място], [улица], против Решение № ПИ-25/15.02.2013 г. на Директора на ТД на НАП С..

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на [чл. 137 от АПК](#).

СЪДИЯ: